

Vergeten verleden

Angela Marsons bij Boekerij:

Stille schreeuw

Wreed spel

Verloren meisjes

Schijndood

Bloedlijn

Dolende zielen

Vermoorde onschuld

Verborgene waarheid

Laatste belofte

Vergeeten verleden

Angela Marsons

Vergeten verleden

Kim Stone verwoestte vele levens. Nu is zij aan de beurt.

Vertaald door Textcase

ISBN 978-90-492-0432-7

ISBN 978-94-023-2406-8 (e-book)

ISBN 978-90-528-6733-5 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Dead Memories*

Vertaling: Textcase

Omslagbeeld en -ontwerp: © Henry Steadman

Zetwerk: Textcase

© 2019 Angela Marsons

First published in Great Britain in 2018 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek is opgedragen aan Maureen King,
die hoewel ze er niet meer is nooit vergeten zal worden.*

PROLOOG

Amy Wilde sloot haar ogen toen het vloeibare goud haar ader binnendrong en door haar lichaam trok. Ze kon het prachtige, wihete spoor dat naar haar brein suisde haast voor zich zien.

Vrijwel meteen voelde ze de effecten ervan. Genot drong in elke cel van haar lichaam door. Het gevoel was bijna pijnlijk intens. De euforie voerde haar naar een andere planeet, een andere wereld... iets onontdeks. Nog nooit had iets zo goed gevoeld. Een gevoel van opwinding welde in haar op. Golf na golf van extase ging over haar huid, haar spieren en pezen, doordringend tot in de kern van haar botten. Ze probeerde het wanhopig vast te houden toen de kracht ervan afnam.

Ga niet weg. Ik hou van je. Ik heb je nodig. Ga niet weg, schreeuwde en smeekte haar brein.

Toen de laatste schokjes van genot waren weggeëbd, draaide ze haar hoofd naar links voor het stiekeme glimlachje dat ze na een shot heroïne altijd deelde met Mark: haar vriend, haar geliefde, haar zielsverwant.

Maar Mark zag er niet goed uit, besefte ze, ondanks de vermoeidheid die langzaam opkwam om haar mee te sleuren naar de verwelkomende duistere vergetelheid die haar na een high altijd opwachttte.

Ze wist nog dat ze op de vloer zaten in een voor hen verder vreemde kamer. Warmte van de radiator drong door haar spijkerjack heen. Er zaten handboeien om haar polsen, maar die deerden haar niet. Na zo'n shot deed niets er nog toe.

Ze probeerde Marks naam te zeggen, maar er kwam geen geluid over haar lippen.

Er was iets mis met Mark. Hij had zijn ogen open en leek nu al opgeslokt te zijn door die warme loomte van na de high. Maar zijn ogen waren open-gesperd. En ze starden zonder te knippen naar het plafond.

Amy wilde haar hand naar hem uitsteken om hem wakker te schudden. Ze wilde voor ze zich aan de vergetelheid zou overgeven nog even dat glimlachje met hem uitwisselen.

Maar ze kon zich niet bewegen.

Dit was niet zoals gewoonlijk. Ze was gewend aan het zware gevoel dat haar loom en duf maakte, maar ze had altijd nog genoeg energie over-gehad om zich tegen Mark aan te nestelen.

Uitputting trok aan haar oogleden en verleidde haar tot slapen, maar ze wilde eerst Mark nog aanraken. Door de opdoemende mist heen probeerde ze uit alle macht haar hand te bewegen, maar het had geen zin. Het signaal uit haar brein leek niet aan te komen.

Ze worstelde met de steeds sterker wordende sufheid. Het voelde alsof iemand een zware deken over haar heen had gelegd. Amy voelde zich hulpeloos en zwak, niet in staat om de duisternis te verdrijven. Maar Mark had haar nodig...

Het had geen zin. Ze kon de schaduwen niet blijven ontvluchten.

Haar ogen zakten dicht en het laatste wat ze hoorde was het geluid van de deur van de flat, die dichtviel.

Kim klemde haar kaken op elkaar tegen het onophoudelijke getik aan haar linkerkant.

Via de openstaande roldeur die een beetje van de stormachtige junilucht binnen moest laten, was er een mot haar garage binnen gevlogen. Nu was het insect bezig zichzelf herhaaldelijk tegen de gloeilamp van 60 watt te werpen.

Toch was dat niet het getik dat Kim irriteerde. ‘Als je je verveelt, ga dan weg,’ zei ze. Een paar vlokjes roest dwarrelden op van het wiel en landden op haar jeans.

‘Ik verveel me niet, ik denk na,’ zei Gemma. Met haar hoofd gekanteld keek ze naar de mot, die nog altijd druk bezig was met zijn zelfmoordpoging.

‘Overtuig me daar eens van,’ zei Kim droog.

‘Ik probeer te beslissen of ik de bloemen mee moet nemen of ze thuis in een vaas moet zetten.’

‘Hmm...’ was Kims behulpzame reactie. Intussen ging ze verder met het afschrappen van de roest.

Ze wist dat Bryant, en een heleboel andere mensen, twijfelde aan haar vriendschappelijke band met de tiener. Gemma was door Kims aartsvijand, dokter Alexandra Thorne, gebruikt, gemanipuleerd en uiteindelijk naar Kim gestuurd om haar te vermoorden.

Bryant was van mening dat het meisje opgesloten moest worden in de Drake Hall-gevangenis, waar haar moeder ook zat en waar het meisje in

contact was gekomen met de gestoorde psychiater die er haar levenswerk van had gemaakt om Kim te kwellen, sinds die een einde had gemaakt aan haar zieke experimenten op kwetsbare patiënten.

Wat Bryant betrof, kon je onder geen beding bevriend zijn met iemand die je om zeep had willen helpen. Zo simpel was het. Maar zo simpel was het niet. Kim begreep twee dingen namelijk heel goed: Alexandra Thorne was bijzonder goed was in het bespelen van iedere zwakke plek of kwetsbaarheid die iemand bezat – ook wanneer je niet wist dat je die had – en het meisje had zonder daar schuld aan te hebben een vreselijke jeugd gehad.

Het niet reageren op de opmerking van het meisje was dan ook niet gevat bedoeld. Ze zag het alleen niet gebeuren, want Gemma's moeder pendelde al het hele leven van haar dochter heen en weer tussen de gevangenis en haar huis. Ze had haar kind doorgeschoven naar elk familielid dat haar had willen hebben, totdat niemand het kind meer in huis had willen halen.

Om te kunnen eten, was Gemma haar lichaam gaan verkopen. Toch had het meisje om de een of andere reden regelmatig contact onderhouden met haar moeder en bezocht ze haar bij elke gelegenheid die ze kreeg.

De vrouw zou volgende week weer vrijkomen. Op de een of andere manier wist ze zichzelf echter altijd op het laatste moment weer in de nesten te werken, waardoor haar straf werd verlengd.

Kim had Gemma gezegd bij haar langs te komen als ze een maaltijd nodig had, in plaats van de straat op te gaan. Hoewel ze geen culinaire hoogstandjes kon bereiden, kon ze haar in elk geval ovenfrietjes of een pizza voorschotelen.

En Gemma had het aanbod aangenomen, zelfs nadat ze een maand geleden een baan had gekregen in de bibliotheek van Dudley.

‘Hoe bevalt je werk?’ vroeg Kim, zodat ze het niet over Gemma's moeder hoefden te hebben.

Gemma stak haar tong naar haar uit en Kim schoot in de lach. Op

sommige dagen was Gemma een achttienjarige die door het leven bitter en hard was geworden, maar op andere dagen was ze gewoon achttien.

En Kim had het vandaag niet erg gevonden om onverwacht bezoek te krijgen van Gemma. Juist niet. ‘Luister, Gem, het is misschien niet erg geest...’

‘Dodend,’ onderbrak ze haar. ‘Het is geestdodend,’ herhaalde ze met een vies gezicht. ‘Ik check boeken uit en ik check ze weer in. Ik zet ze terug op de plank en ’s avonds, voor we sluiten, mag ik zelfs een doekje over de toetsenborden van de openbare computers halen.’

Kim onderdrukte een lach. Het was veel leuker om Gemma te horen klagen over haar baan dan haar te horen klagen dat ze er geen kon vinden.

‘O, en gisteren kwam er een lief oud vrouwtje naar me toe.’ Gemma stond op, kromde haar rug en deed of ze met een stok liep. “Sorry, liefje, maar zou je me willen uitleggen hoe ik deze foto’s naar mijn zoon in Nieuw-Zeeland zou kunnen sturen?” vroeg ze, terwijl ze me een of andere oude digitale camera toestak. Ik zweer je...’

‘Wacht even,’ zei Kim toen haar telefoon ging. ‘Stone,’ zei ze toen ze opnam.

‘Sorry dat ik u stoor, mevrouw, maar er is iets gebeurd in het Hollytree-wooncomplex. Het was nogal lastig te volgen. Ik heb alleen een adres en één woord kunnen verstaan,’ zei de agent van de meldkamer.

‘Wat is het adres?’ Kim stond op.

‘Chaucer House, nummer 4B,’ zei hij.

Kims maag trok samen. Dezelfde flat, drie verdiepingen lager. En natuurlijk verdomme precies vandaag. ‘Goed, ik kom eraan. Bel Bryant ook even.’

‘Zeker, mevrouw.’

‘En dat woord?’ vroeg ze. ‘Wat was het?’

‘Het was “dood”, mevrouw. Het woord was “dood”.’

Met gemak manoeuvreerde Kim haar motor door de wirwar van straten, steegjes en doodlopende paadjes, waarbij ze nieuwsgierige blikken trok van de schaars geklede groepen mensen op straat, die wat verkoeling zochten in het nachtelijke briesje.

De zon was een kwartier geleden ondergegaan. De rood gemarmerde lucht en temperatuur van bijna 20 °C voorspelden een lange, plakkerige nacht.

Ze zigzagde om vuilnisbakken heen en ging op weg naar Chaucer House, het middelste flatgebouw in het midden van de uitgestrekte woonwijk Hollytree. Chaucer stond bekend als de ruigste van de torenflats, de thuisbasis van het slechtste wat de maatschappij te bieden had.

De eerste zes jaren van haar leven was de flat ook haar thuis geweest.

Normaalgesproken wist ze die gedachte goed weg te stoppen, maar vandaag niet. Vandaag liet hij zich niet verdringen.

Ze reed langs twee politieauto's, een ambulance en een fiets en parkeerde achter Bryants Opel Astra-stationwagen. Niet alleen woonde hij er een paar kilometer dichterbij, het had Kim ook een paar minuten extra gekost om Gemma haar huis uit te krijgen. Het meisje was nieuwsgierig geweest en had allerlei vragen gesteld over de oproep. Kim had echter nog geen idee wat er aan de hand was, al had ze Gemma ook niets verteld als ze het wel had geweten.

‘Hé, een popo op een motor,’ schreeuwde iemand in de menigte toen ze haar helm afzette.

Kim haalde een hand door haar korte zwarte haar en schudde haar hoofd. Die belediging had ze toch al zeker drie dagen niet meer gehoord.

De menigte lachte, maar Kim negeerde hen en liep naar de ingang van het flatgebouw. Ze passeerde een eerste afzetlint, toen een tweede en kwam vervolgens een hele groep agenten bij de liften en het trappenhuis tegen. De rechterlift was voorbij de begane grond gezakt en de deuren stonden wijd open. Het was duidelijk dat hij buiten gebruik was.

‘Goedenavond, mevrouw.’ Een politieagente stapte naar voren. ‘Eén lift werkt.’ Ze wees op het display, dat aangaf dat de andere lift zich op de vijfde verdieping bevond. ‘We zijn bezig met de verdiepingen boven en onder de betreffende flat, mevrouw.’

Kim knikte begrijpend. De trappen werden vrijgehouden voor de politie en de lift werd behouden als toegangsmiddel voor de bewoners. Het hele gebouw evacueren vanwege een incident op een verdieping was geen optie, dus moesten ze voor een bepaald soort controle zorgen.

Ze liep naar de trap en begon aan de klim naar de vierde verdieping. Gelukkig was haar linkerbeen inmiddels aardig hersteld van de breuk die ze drie maanden geleden in een eerdere zaak had opgelopen na een val van twee verdiepingen.

Op elke verdieping stonden agenten die ervoor moesten zorgen dat niemand verder bij de plaats delict kon komen. Een van de agenten op de vierde verdieping glimlachte en hield de deur naar de hal voor haar open.

Ze liep naar de openstaande deur, maar inspecteur Plant versperde haar de weg. ‘*What the...*’

‘Kun je even wachten?’ zei hij en keek achter zich.

Ze keek hem boos aan. Ze kende hem en ze hadden zelfs een aantal keer samengewerkt. Waar was hij mee bezig? ‘Plant, als je niet heel gauw...’

‘Je collega Bryant wil je daar niet hebben.’ Hij leek zich nogal opgelaten te voelen.

‘What the fuck is er mis met je?’ vroeg ze woest. Dit was een plaats delict

en zij was de leidinggevend inspecteur. Ze wilde er verdorie bij! ‘Het boeit me niet wat...’

Haar stem stierf weg toen Bryant achter de inspecteur verscheen.

Plant zette gauw een stap opzij.

Bryant zag er lijkkbleek en diep geschokt uit. Zelfs toen ze had geprobeerd zijn hevig bloedende buikwond te stelpen, na de afloop van hun laatste zaak, had hij er niet zo beroerd uitgezien. Als de anderen niet hadden geweten dat hij rechercheur was, zou iemand hem vast in een foliedeken aan het wikkelen zijn tegen de schok.

‘Bryant, wat...’

‘Ga niet naar binnen, baas,’ zei hij zacht.

Kim probeerde te begrijpen wat er aan de hand was. Samen waren ze meermaals getuige geweest van het ergste wat mensen elkaar konden aandoen. Ze hadden lichamen bekeken op plaatsen waar de stank van bloed nog in de lucht hing. Ze hadden lijken in de ergste staat van ontbinding gezien, vol maden en vliegen. Ze hadden de lichamen van onschuldige tienermeisjes opgegraven. Hij wist dat ze praktisch alles aankon, dus waarom probeerde hij haar nu uit de vuurlinie te houden?

Hij duwde haar opzij. ‘Kim, ik vraag je dit als een vriend. Ga niet naar binnen.’

Haar collega had haar tijdens het werk nog nooit bij haar voornaam genoemd. Nog nooit. Wat had hij daar gezien?

Ze haalde diep adem en staarde hem aan. ‘Bryant, ga uit de weg. Nu meteen.’

Kim baande zich een weg door het medisch personeel dat een tunnel naar de plaats delict leek te vormen. Niemand leek haar aanwezigheid vreemd te vinden en ze vroeg zich af waar Bryant zich zo druk om maakte. Ze kon gewoon voelen dat hij haar nauwlettend in de gaten hield. Wat een aansteller was hij soms toch.

De zee aan uniformen week uiteen en Kim bleef abrupt staan.

Heel even leken alle geluiden en beelden om haar heen te vervagen en bleef alleen het tafereel recht voor haar zichtbaar. Haar mond was kurkdroog en ze vroeg zich af of ze op het punt stond om flauw te vallen.

Bryants hand gleeed om haar elleboog om haar steun te geven.

Ze draaide zich half om en keek hem aan.

Hij keek bezorgd en zelfs een beetje angstig.

Nu begreep ze het. Ze wist waar hij haar tegen had willen beschermen. Met moeite slikte ze de opkomende misselijkheid weg en draaide zich weer om. Intussen probeerde ze het gevoel dat ze door stroop moest waden van zich af te schudden.

Een broodmagere, zwartharige jongeman zat met zijn rug tegen de radiator geleund. Zijn dode, glanzende ogen starden recht voor zich uit en zijn hoofd was naar links gezakt. Zijn jeans was veel te breed voor zijn graatmagere benen. Spierwitte armen, nauwelijks breder dan een biljartkeu, staken slap uit de korte mouwen van zijn t-shirt. Hoewel hij onmiskenbaar dood was, begon zijn lichaam ineens ritmisch te trillen.

Kims blik gleeed van zijn licht gestrekte rechterarm naar zijn pols, die

nog aan de radiator geboeid zat, en toen naar de pols van het meisje. Het ambulancepersoneel was nog met haar bezig, wat de schokkerige bewegingen van het dode lichaam verklaarde: de radiator gaf feilloos alle trillingen door.

Langzaam kwam het geluid in haar oren terug, alsof iemand een noise-cancelling-koptelefoon van haar hoofd had gehaald.

‘We moeten haar meenemen, Geoff,’ zei een van de ambulancebroeders. ‘We hebben haar al tweemaal teruggehaald, maar de volgende keer...’ Zijn stem stierf weg. Meer uitleg was niet nodig.

Kim stapte opzij toen de mannen het meisje moeiteloos op de brancard tilden. Het behoud van leven ging boven het behoud van bewijs. Niemand mocht aan een onderzoek beginnen zolang het ambulancepersoneel nog bezig waren.

Er klonk geen enkel geluid toen ze haar neerlegden. Het meisje was nog magerder dan de dode jongen die naast haar had gelegen. Haar botten leken nauwelijks bedekt door het dunne laagje huid dat er hier en daar los omheen leek te hangen. Haar jonge gezicht was ingevallen en haar jukbeenderen en kin tekenden scherp af onder haar huid. Ze had donkere ringen rond haar ogen en lelijke zweertjes op haar huid. Toen de mannen in de richting van de deur reden, kreunde ze zacht.

De tweede ambulancebroeder schopte in het voorbijgaan iets opzij, dat naar Kim toerolde. Ze hoorde Bryant naar adem snakken.

Het was een leeg colaflesje.

Kim probeerde kalm te blijven en keek om zich heen. Ergens verwachtte ze dat iedereen naar haar keek, dat iedereen een reactie verwachtte.

Iedere cel in haar lichaam kon het wel uitgillen.

Maar niemand keek haar kant op.

Natuurlijk niet. Ze hadden geen idee.

Een jongen en een meisje, aan een radiator vastgeketend.

Een colaflesje.

Dezelfde flat, zij het een paar verdiepingen lager.

De plakkerig hete zomerdag. De jongen dood, het meisje nog in leven.

De mensen om haar heen wisten niet dat dit een hervertelling was van de gruwelijkste dag uit Kims leven. Bryant wel, al was er iets wat zelfs hij niet wist: het was precies deze datum geweest, eenendertig jaar geleden.

Het was bijna elf uur 's avonds toen Kim haar motor achter het politiebureau van Halesowen parkeerde.

Hoewel ze gesloopt was en niets liever wilde dan naar huis gaan, was ze totaal niet verbaasd geweest toen ze een berichtje van Woody had ontvangen. Ze moest zodra ze op de plaats delict klaar was bij hem langskomen, hoe laat het ook werd.

Eigenlijk had ze het wel fijn gevonden om Bryant even te kunnen ontvluchten. Hij moest inmiddels wel honderd keer hebben gevraagd of het wel ging, terwijl hij haar recht aan probeerde te kijken om te checken hoe ze zich echt voelde.

Hem had ze ervan weten te overtuigen dat het prima ging. Nu moest ze alleen nog hetzelfde doen bij Woody.

'Meneer?' Ze stak haar hoofd om de deur en liep toen zijn kantoor binnen. Ze liet heel subtiel de deur achter zich open.

'Dicht,' zei hij.

Niet subtiel genoeg, besloot ze. Ze bleef achter de stoel voor het bureau staan.

Het was al laat, maar dat was alleen te zien aan zijn losser getrokken stropdas en een paar kreukeltjes in zijn stralend witte overhemd. 'Ik heb het rapport gelezen. Vertel eens wat meer over de plaats delict.'

'Ik weet niet zeker of er wel een delict heeft plaatsgevonden,' zei ze. 'Twee tieners aan de drugs. Eentje heeft een overdosis genomen en de ander kwam daar ook verdraaid dicht bij in de buurt. Ik zal morgen de autopsie

op de jongeman bijwonen, maar ik denk dat het gewoon een simpele overdosis is.'

'Is dat alles?' Zijn gezicht stond strak.

Kim spreidde veelzeggend haar armen. Wat wilde hij horen? 'Nou, Bryant was er voor ik...'

'Op basis van de details die je me zojuist hebt verteld, ben ik ervan overtuigd dat je er helemaal niet bent geweest.'

'Sorry, maar wat...'

Zijn blik werd nog doordringender en zijn ergernis begon zichtbaar te worden. 'Lagen de naalden die zijn gebruiker nog? Zat er een tourniquet om de arm van de man? Ben je er wel geweest?'

Kim dacht even na en zei vervoglens: 'Toen ik aankwam op de plaats delict, ben ik de grotere van de twee slaapkamers binnengegaan. De ruimte was ongeveer drie bij drie meter. Rechts van me stonden twee agenten en een vrouwelijke brigadier. Eén van de agenten was blond, de andere twee waren donkerharig. Een van de mannen had een tatoeage van een adelaar op zijn linkeronderarm en de blonde man had een baardje.'

'Stone, ik...'

'Links van me stond een derde mannelijke agent naast twee ambulancebroeders, die op de grond bezig waren de jonge vrouw in leven te houden. Zij had voor mijn komst al tweemaal een hartstilstand gehad. Eén van de ambulancebroeders droeg...'

'Zwijg, Stone!' snauwde hij.

'Ja, meneer,' zei ze.

'En die handboeien, waarmee ze aan de radiator geketend zaten?'

'Ja, meneer?' Ze zette het beeld meteen weer uit haar hoofd.

'Je dacht er niet aan om te vermelden...'

'Puur toeval.' Maar ze was ervan overtuigd dat het dat was.

'Jij gelooft helemaal niet in toeval,' merkte hij scherp op.

'Heel eerlijk? Het lijkt me een uit de hand gelopen seksspelletje. Zo van:

ik injecteer jou en jij mij. En toen is het misgegaan. De naalden en andere spullen moeten daar ergens gelegen hebben en het forensische team zal alles inmiddels wel netjes in bewijszakjes ter analyse hebben meegenomen.'

'Dus jij ziet helemaal geen overeenkomsten?' vroeg hij.

'Waarmee?' vroeg ze op een toon alsof ze daar nog helemaal niet over na gedacht had.

Als ze eerlijk zou zijn, zou ze moeten toegeven dat ze vrijwel meteen toen ze die kamer binnenstapte dertig jaar terug in de tijd was gevoerd, naar een paar verdiepingen hoger. Daar bevond zich de flat waar ze de eerste zes jaar van haar leven had gewoond. En ja, ze had ook meteen haar dode broertje weer voor zich gezien, slap tegen de radiator aan hangend. Maar toen had haar gezonde verstand de kop weer opgestoken en had ze beseft dat het puur toeval was en dat deze scène onmogelijk verband kon houden met haar eigen jeugd. Hoe triest het ook was, zijn drugsverslaving was deze jongen fataal geworden. Het overlijden van die jongeman, hoe tragisch ook, had niets met haar of Mikey te maken.

Ze had moeten weten dat Woody zich die feiten uit haar personeelsdossier zou herinneren. Hoewel ze het er nooit over hadden gehad, was ze zich ertoch van bewust dat hij dingen over haar wist die ze met maar heel weinig mensen had gedeeld. Alleen Bryant had van haar de de meest basale feiten gehoord.

'Dus, Stone, ik herhaal de vraag: je bent ervan overtuigd dat dit helemaal geen verband houdt met jou?'

Ze aarzelde geen moment. 'Absoluut, meneer.' Ze meende het.

Bijna.

Dinsdagochtend om zeven uur had Kim thuis een pot koffie gedronken en Barney, haar temperamentvolle en niet bijzonder sociale bordercollie, uitgelaten en eten gegeven. Toen was ze naar haar werk gegaan om zich voor te bereiden op Bryants ongetwijfeld vroege entree.

‘Goeiemorgen, baas. Hoe...’

‘Het gaat prima met me en er is geen enkele reden om iets anders aan te nemen. Begrepen?’

‘Hoe heb je geslapen?’ Het was precies dezelfde vraag, maar dan anders gesteld.

‘Prima.’ Ze schonk haar vierde kop koffie van die ochtend in.

Uiteraard was het een leugen. Na nog een late wandeling met Barney was ze in bed gekropen, maar ze had zich meteen klaarwakker gevoeld. Ze had in de duisternis naar het plafond liggen staren en de hele plaats delict opnieuw voor zich gezien. De herinneringen, rammelend aan het slot van de doos waar ze veilig in op waren geborgen, had ze met kracht weggeduwd.

Ze had al haar oude gewoonten aangewend om haar geest te misleiden en die opdringerige gedachten buiten te sluiten. Ze had zich een van haar favoriete motorroutes voor de geest gehaald: vanaf Stourton naar Bridgnorth Road, langs Six Ashes en door dorpjes als Enville en Morville. Ze had geprobeerd zichzelf op de Ninja voor te stellen, hoe ze dook en leunde in de bochten, hoe ze het gas indrukte, hoe hard ze moest werken om de motor onder controle te houden op de bekende route.

Normaal gesproken reageerde haar brein wel op dat verzoek om concentratie en wist haar lichaam zich aan te spannen en te ontspannen tot ze, net lang genoeg afgeleid van al die opdringerige gedachten, in slaap viel.

Maar afgelopen nacht had dat niet gewerkt. Ze had in gedachten vier ongelukken gehad, enkel omdat haar hoofd had geweigerd mee te werken aan haar variant van schaapjes tellen. Steeds weer had ze het lichaam van die jongeman voor zich gezien, levenloos tegen die radiator. De donkere stilte van haar slaapkamer had niet geholpen om dat beeld kwijt te raken.

Ze was daarom maar opgestaan, had koffiegezet en had een paar uur aan haar motor geklust voordat ze aan haar ochtendroutine was begonnen, die bijzonder veel overeenkomsten met haar nachtelijke routine vertoonde.

‘Is dat je gebruikelijke behoefte aan cafeïne of ben je gewoon blij om me te zien?’ grapte Bryant.

‘M’n zij doet pijn van het lachen.’

Hij wierp haar een blik toe. ‘Probeer je grappig te zijn?’ Hij keek naar zijn zij, waar een maand eerder nog een mes in was beland.

‘Jemig, Bryant. Ik wilde niet...’

‘Goedemorgen!’ Penn redde haar van een verdere uitleg. Hij zette zijn gebruikelijke Tupperware-bakje op het reservebureau, deed zijn tas af en mikte die onder zijn bureau.

‘Sorry dat ik zo laat ben, baas.’ Stacey stormde naar binnen en wierp zich op de stoel die ooit van Kevin Dawson was geweest.

Kim wist dat ze Kevin allemaal nog elke dag misten. Soms verwachtte ze nog steeds dat hij met een of andere bijdehante opmerking binnen zou komen vallen. Maar langzaam werd dat minder. De tijd leek die wond in elk geval een beetje te helen.

‘Oké, jongens,’ zei ze. ‘Hebben jullie een update van de zaken waar jullie gisteren mee bezig waren?’

‘Ben jij gisteravond niet opgeroepen, baas?’ vroeg Stacey met een frons.

Normaal gesproken was een oproep ’s avonds laat een voorbode van hun

volgende grote zaak en dat betekende dat andere zaken waar dat mogelijk was snel moesten worden opgelost of anders werden overgedragen aan een ander team.

Normaal gesproken ging een van hen bij het bord staan en zou die de naam van het slachtoffer opschrijven en onderstrepen, een duidelijk teken dat het achterhalen van de reden voor het overlijden de hoogste prioriteit kreeg.

Normaal gesproken zou er een verwachtingsvolle, geladen sfeer hangen, die tintelende energie die je alleen bij het begin van een zaak voelde. Bryant vergeleek dat moment graag met het begin van een viergangenmaaltijd in zijn favoriete restaurant. Kim vergeleek het met de start van het opnieuw in elkaar zetten van een oldtimer in haar garage, als alle stukjes nog over de betonnen vloer verspreid lagen. Elk onderdeelje had zijn eigen doel, een doel dat steeds duidelijker werd bij de bevestiging van weer een volgend onderdeel, tot uiteindelijk het geheel was afgerond.

Maar in deze zaak waren er geen mysteries te ontrafelen. Hoe tragisch het ook was, er was geen sprake van moord en er was geen verband met Kim. ‘Een dubbele overdosis, Stace,’ legde ze uit. ‘Ik wacht alleen nog op een telefoontje van Mitch om dat aan de hand van de analyse van de plaats delict te bevestigen, maar dan is de zaak daarmee ook gelijk afgerond.’

‘O, oké,’ zei ze. De jonge agente probeerde haar teleurstelling te verbergen.

Mensen in een ander beroep zouden haar reactie op het overlijden van de jongen en de bijna-dood van de jonge vrouw misschien kil vinden, maar Kim begreep het wel. Elke rechercheur die zij kende, was bij de politie gegaan omdat hij of zij ervoor wilde zorgen dat slechte mensen niet met hun slechte daden wegwamen. Het was niet dat Stacey het niet erg vond voor de overledene, ze was teleurgesteld dat ze niet op zoek kon gaan naar degene die verantwoordelijk was voor zijn dood.

Normaal gesproken zou Kim het met haar eens zijn geweest. Ditmaal wilde ze echter zo ver mogelijk bij het tafereel uit de buurt blijven, zodat

de beelden en bijbehorende herinneringen weer zouden vervagen. Hoe sneller, hoe beter.

‘Penn, hoe ver ben jij?’

‘Ik heb nog drie getuigen te ondervragen, baas, maar ik heb niet bijzonder veel vertrouwen in de uitkomst.’

Ze knikte.

Twee dertienjarigen waren Hollytree binnengegaan en vervolgens in elkaar geslagen door drie oudere kinderen. Ondanks duidelijke beschrijvingen van de daders gaf niemand in de wijk iets prijs.

‘Ga ermee verder,’ zei ze, al had ze zo’n vermoeden dat het zou eindigen in een gesprekje met de ouders van de slachtoffers, waarbij ze zou moeten vertellen dat ze hadden gedaan wat ze konden. Het gebeurde niet vaak, maar soms kwamen ze gewoon niet verder. Voor ze dat gesprek echter ging voeren, wilde ze zeker weten dat ze er écht alles aan gedaan hadden om de daders te vinden.

‘Stace?’ vroeg ze toen.

‘Vandaag heb ik het laatste gesprek met Lisa Sutton. Vanavond heb ik een rapport klaar.’

‘Goed werk,’ zei Kim.

Lisa Sutton was een vrouw van begin dertig, met twee jonge zoontjes. Al meer dan tien jaar was ze het slachtoffer van huiselijk geweld, maar tot dusver had ze dat altijd verzwegen. Ze had het gedrag van haar echtgenoot geaccepteerd en was ervan overtuigd geweest dat ze haar kinderen zo het beste kon beschermen. Maar een maand geleden had haar jongste haar in haar gezicht geslagen, met de woorden ‘net als papa’ erbij. Lisa was zich kapotgeschrokken bij het idee dat haar zoons zouden opgroeien met het idee dat dit normaal gedrag was.

Toen ze aangifte was gaan doen, was ze bij Stacey terechtgekomen. Zij was haar voorzichtig, efficiënt en met beleid door het proces heen blijven begeleiden. Samen hadden ze een sterke zaak opgebouwd, die nu aan het OM zou worden voorgelegd.